

Noorani Islamic Research Institute
<http://www.nooranet.net>

Publicatie 006

Communicatie is de sleutel tot succes

Alhaaj Mohamed Juzoef Tangali Qadri

HART, OGEN EN OREN

1^e druk

Copyright © M.J. Tangali

Amsterdam, 9 juni 2008

Uitgever: Stichting Noorani Islamic Research Institute

E-mail: info@tangali.net

Website: www.tangali.net

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form, by print, photo print, microfilm or any other means without written permission from the publisher.

1. Inleiding

Mensen die goed kunnen begrijpen, kijken en luisteren hebben de halve wijsheid, maar zij die dat niet kunnen en ook niet willen leren, blijven in het zelfde cyclus circuleren en komen nimmer vooruit. Communicatie heeft niet alleen te maken met het *fysieke deel*, maar ook met het *mystieke deel* van het leven. Van en door waarnemingen kan de mens veel leren over de communicatiewetenschap. In de Heilige Qur'aan komen passages en verzen voor die ons leren over communicatie.

Sheikh Abdul Qadir Jilani *radi Allahu anho* heeft in zijn boek *Sier-al Asraar wa Mazhar al Anwar* (geheim der geheimen) geschreven, dat er vier werelden zijn. De tweede wereld is de mystieke wereld waarin zich Engelen, Jinn, acht Jannat (paradijs), zeven Jahannam (hel), drogen en de dood voorkomen. Dit is een voorbeeld van communicatie van degenen (soefi, derwisj) die door

mystieke inspanningen boven het menselijke bewustzijn (eerste wereld) kunnen waarnemen. Waarnemingsinstrumenten die Allah Ta'ala zowel de Jinn als de mens mee heeft begunstigd zijn onder andere het *hart*, de *ogen* en *oren*. In onderstaand vers heb ik deze woorden rood gemaakt.

Allah Ta'ala openbaart in de Heilige Qur'aan:

وَلَقَدْ ذَرَأْنَا لِجَهَنَّمَ كَثِيرًا مِّنَ الْجِنِّ وَالْإِنسِ لَهُمْ قُلُوبٌ لَا يَفْقَهُونَ بِهَا وَلَهُمْ أَعْيُنٌ لَا يُبْصِرُونَ بِهَا وَلَهُمْ آذَانٌ لَا يَسْمَعُونَ بِهَا أُولَٰئِكَ كَالْأَنْعَامِ بَلْ هُمْ أَضَلُّ أُولَٰئِكَ هُمُ الْغَافِلُونَ

“Voorwaar, Wij hebben de hel geschapen voor menige Jinn en mens; zij hebben harten maar begrijpen er niet mede en zij hebben ogen maar zij zien er niet mede en zij hebben oren maar zij horen er niet mede; zij zijn als vee,

neen, zij dwalen nog meer (dan dit), zij zijn de achtelozen." Surah al-Araf (7) vers 179

Uit geciteerde vers blijkt, dat zij die koppig zijn niet communiceren, anders hadden zij wel begrepen wat bedoeld wordt.

2. Aspecten van communicatie

Communicatie is uitwisseling van symbolische informatie die plaatsvindt tussen mensen die zich van elkaars onmiddellijke of gemedieerde aanwezigheid bewust zijn. Deze informatie wordt deels bewust, deels onbewust gegeven, ontvangen en geïnterpreteerd. Communicatie vereist minimaal twee partijen. Bij inter-persoonlijke communicatie gaan we uit van de aanwezigheid van ten minste twee personen die onderling informatie uitwisselen. Iedere mens is zowel zender als ontvanger van bood-

schappen. De taal is het voertuig van onze gedachten en gevoelens. *Ideeën, gedachten en gevoelens* moeten verwoord worden wil de ontvanger ze kunnen begrijpen. Dit vertaalproces noemen we coderen. Vervolgens moet de ontvanger trachten deze verwoording te begrijpen. Dit proces noemen we decoderen. Bovendien zijn woorden niet als losse elementen in onze hersens opgeslagen, maar zij maken deel uit van groter geheel, het referentiekader genoemd. Naast verbale en non-verbale signalen geven wij ook boodschappen af door bewust of onbewust de situatie te benutten waarin we boodschappen zenden (situationele signalen) bijvoorbeeld door bepaalde kleding aan te trekken bij een gelegenheid.

Bij inter-persoonlijke communicatie praten en luisteren we en gebruiken zo het vocaalauditieve kanaal. Daarnaast maken we gebaren die door een andere gezien worden (= visueel kanaal), maar soms raken we elkaar

aan (= tactiel kanaal). In inter-persoonlijke communicatie is ruis bijna nooit helemaal te vermijden. Ruis is alles wat de ontvangst van boodschappen verstoort of vertekent. In beginsel kunnen drie vormen van ruis worden onderscheiden:

1. **Fysieke ruis:** signalen van buitenaf die spreken, luisteren, kijken en/of voelen bemoeilijken of onmogelijk maken zoals lawaai van buitenaf of het dragen van een zonnebril.
2. **Psychologische ruis:** omvat vooroordelen en stereotiepe opvattingen die de doorgang van signalen bemlemmeren.
3. **Semantische ruis:** wanneer beide partijen niet dezelfde codes hanteren.

Een boodschap heeft een feedforward-functie als deze iets aankondigt over de boodschap die nog gaat volgen (vooraf zeggen: ik hoop dat je het niet verkeerd begrijpt, maar

.....). Feedback is informatie krijgen over boodschappen die wij zelf eerder hebben uitgezonden. Deze informatie kan van onszelf of van een ander persoon komen. Een laatste aspect van inter-persoonlijke communicatie is de context waarin het gesprek plaatsvindt. We doelen niet alleen op de plaats, maar ook op sociaalpsychologische aspecten, zoals de machtsverhoudingen tussen partijen.

3. De vallei der liefde

Deze machtsverhouding kan zich ook uitdrukken in liefdesgevoelens zoals Maulana Jalaluddin Rumi (1207-1273) *rahmatullaahi alai* in zijn **Maznavi**, deel 2, p. 417, beschrijft over Sulaiman en de vogels. De voeten van hun pauwen zijn eerlijker om te zien dan (alle) anderen in gevederte. De toespraken van de prinselijke vogels (de groten van deze wereld) zijn zinloos als een echo: "*Hoe zult gij de kreten van de vogels weten, als gij nooit Sulaiman hebt gezien,*

voor een enkel moment?" De vleugels van de vogel die hun toon trillen (degene, die kan horen) vallen buiten Oost en West. Zijn cyclus is vanaf de voetbank van Allah naar de aarde en van de aarde naar de Troon van Allah, het beweegt in heerlijkheid en majesteit.

Zo schrijft Hazrat Fariduddin Attar (1119-1233) *rahmatullahi alai* in zijn boek **Mantik-ut-Tayr**, p.53, dat op de eerste vallei de vallei der liefde volgt. Als je in dat vallei je voet zet word je ondergedompeld in vuur. Hij bedoelt met deze filosofische gedachtengoed, dat je zelf van vuur gemaakt moet zijn wil je in dat vuur kunnen bestaan. Dit vuur is niet de zichtbare vuur, maar het vurige hart dat liefde uitstraalt voor Allah Ta'ala, de Profeet *sallallaaho alaihi wasallam*, de Awliyah en je geliefde naar wie je uitkijkt voor het opbouwen van een goed leven. Hij schrijft dat de waarachtige en oprechte minaar inderdaad moet gloeien als vuur, zijn uiterlijk moet stralen van vuur,

en hij moet vurig en onstuimig zijn als een vlam. Geen ogenblik moet hij denken aan de gevolgen van zijn vurige liefde en de gevolgen. Hij moet gereed en bereid zijn om honderd werelden in het vuur te slingeren, zonder trouw of ontrouw, twijfel of geloof te kennen. Op deze weg naar Allah bestaat geen onderscheid tussen goed en kwaad, want in vurige liefde heb je geen zelfbeheersing meer. Hij schrijft verder: "Geen ijdele glorie voor mij, veeleer zou ik de pijn der liefde ervaren, haar verlangens en smarten. Liefde's pijn is 's mensen enigst geboorterecht. Engelen voelen haar, ook al koesteren zij geen liefde. Waardeloos zou het bezit van beide werelden zijn als je hart beroofd is van de pijn die liefde's extase, haar verlangens, haar verwachtingen je schenkt. Laat de afvallige zich verheugen in zijn ontrouw en de beminde in zijn geloof. Schenk gij mij daarom die de verlossing van mijn smart zijt, de pijn van je liefde die mijn enig leven is."

Liefde is een Goddelijke gave, niet iets dat de mens zonder Allah's Genade door eigen pogingen kan verwerven. Zij hebben Allah lief die door Hem bemind worden. Als het ganse heelal de liefde tot zich zou willen trekken, zou dit niet lukken. Als het heftig poogde haar (liefde) uit te drijven, zou ook dat niet gaan. Alle liefdesverhalen der mystieke dichters zoals Laila & Majnoe, Joesoef & Zuleikha en Sulaiman & Absal zijn allegorieën van het hartstochtelijke verlangen der *Roeh* (ziel) om met Allah herenigd te worden.

4. Besluit

Deze vogels (hart en ziel) zijn net als de tortelduifjes (zie plaatje van dit boek). Deze vogels stellen de menselijke wezens voor in verschillende levenssituaties. De bijzondere bezwaren die zij naar voren brengen, zijn kenmerkend voor de uitvluchten die verschillende mensen naar voren brengen om hun jacht naar wereldse genoegens en

gemakken goed te praten. De schoonheid van de Koning (Allah) verbeeldt de Goddelijke heerlijkheid. Het is een soefi leuze: "Indien de gnosis een zichtbare vorm aannam, allen die haar aanschouwden, zouden sterven bij het zien van haar schoonheid en lieflijkheid, haar goedheid en gratie, en dat naast haar heerlijkheid alle glans verduisterd zou worden."

Mediena Business School
www.sobm.nl

